

Pas de deux

JEG elsker dig, sagde han. Dit hår er som spundet guld, din hud som fineste silke. Dine øjne er som skovsøer.

— Et øjeblik, sagde hun. Gentag lige det sidste ord. Jeg kunne ikke høre det for musikken.

De sad i en strogrestaurant med udsigt til gågade.

— Skovsøer, sagde han.

— Javel, sagde hun.

— Dine øren har skær som rødmende perlemor, dine læber er et koralrev, lokkende og farlige. Din hals er en søjle af alabast.

— Står det ikke i bibelen? sagde hun.

— Muligvis, sagde han.

— Eller er det hos Shakespeares? sagde hun.

— Dine skuldre er som de ældste bilmærkers kølerrundinger. Det står ikke i bibelen.

— Heller ikke hos Shakespeares, tror jeg, sagde hun.

— Du er smuk, sagde han. Jeg elsker dig.

Her standsede han. Han kunne have fortsat med beskrivel-

se af hendes bryster, hofter og bens inciterende kurver, men fandt det udiplomatisk.

HAN brændte efter at knuge hendes myghed. Men han turde ikke røre hende.

— Alle unge piger er smukke, sagde hun. De fleste er det. I hvert fald mange. Du vil gerne i seng med en pige; så tror du, du elsker mig.

— Det er ikke blot, at jeg gerne vil i seng med en pige, indvendte han.

— Nej, indrømmede hun. Det skal helst være en pige, du finder kon. Men hvorfor netop mig?

— Fordi jeg elsker dig, gentog han stædigt.

Det var fortvivende. De havde kendt hinanden et års tid som kammerater; forlængst var han blevet klar over, at det var kærlighed, for en måned siden havde han sagt det til hende, men hun nægtede simpelt hen at tro, at han elskede hende.

Han tænkte sig godt om.

— Det er ikke blot, fordi du

er smuk, sagde han. Jeg elsker dig også, fordi du er klog. Intelligent. Som nu det, du forleden sagde om van Gogh.

— Mange piger er intelligente, sagde hun. Skal du elske alle intelligente piger, får du nok at bestille, så kan du ikke bruge så megen tid, som du gør, blot på mig.

Han sukkede.

ENDNU mere tænkte han sig om. Sagde, så blødt han kunne:

— Jeg elsker dig, fordi du er god. Du tror vist ikke, jeg lagde mærke til, at du i går lod en femogtyveøre falde i lirekassemandens kasket. Men jeg lagde mærke til det.

— Mange piger er gode, sagde hun. Der findes opofrende sygeplejersker, småbørnspædagoger, plejehjemsforstanderinder.

— Og du vil blive en god mor, sagde han ømt. Så jeg dig ikke forleden kæle med din lillebror, selv om han var snottet som et regiment rekrutter efter stropetetur.

— Alle kvinder bliver gode mødre, sagde hun. Med undtagelse af de meget få, der bliver dårlige mødre. Dem kan du sagtens liste dig udenom.

— Hører du ikke, jeg taler om ægteskab? sagde han. Jeg vil gifte med dig, er det ikke bevis på min kærlighed til dig?

— Det er en bekvemmelighed for mænd at være gift, sagde hun. Det er den billigste måde, hvorpå en mand kan få husholderske, kammerpige, elskerinde.

— Jeg elsker dig så højt, sagde han, at hvis du forlanger det, vil jeg gifte mig med dig, uden at vi har — altså ...

— Nu kan jeg høre, at du mener, piger er noget, man køber, sagde hun. En vare, der har forskellig pris, nogle steder billig, andre steder dyr. Du vil gerne i seng med mig, og jeg synes at være blandt pigerne med den højeste pris, ægteskab. Det er naturligvis smigrende for mig, at du er villig til at købe mig så dyrt, men med kærlighed har det ikke noget at gøre.

Musikken spillede.

— Hvorfor er du så tavst? spurgte hun.

Men han havde ikke mere at bemærke den aften. Hans sind var dystert.

TAKTIKKEN måtte lægges kraftigt om, tænkte han for hjemgående, efter at have afleveret hende ved hendes opgang, uden kys, uden kærtegn.

Hun måtte vækkes, forstå, at hun var forelsket, for det følte han sig vis på, at hun var, trods hendes ord.

DEN BALLET burde sige hende noget. Han skottede til hende fra siden.

Solodanserindens æggende, vilgende ynde: 'ristende kvindelighed. Solodanserens kraftfulde spring: manddom, erobrende vilje.

På hjemmevejen talte hun inspireret om Bournonvilletradition kontra moderne ballet, om de dansendes plastik.

Måske film sagde det tydeligere? Fortsættes side 8